

Sygn. akt II CNP 33/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 października 2017 r.,
skargi J.M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa Powiatu [...] - Powiatowy Urząd
Pracy w O.
przeciwko J.M. oraz Z.M.
o zapłatę

**odrzuca skargę oraz oddala wniosek strony powodowej
o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga J.M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2015 r. podlegała odrzuceniu z powodu niespełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia

analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie było niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że wykazanie, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na wykazaniu jej istnienia przez sporządzenie przekonującego uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140).

Tego wymagania autorka skargi kasacyjnej nie spełniła, ponieważ twierdzenia, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe w żaden sposób nie uzasadniła. W skardze nie przeprowadzono analizy prawnej możliwości skorzystania ze środków prawnych pozwalających na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służących pozbawieniu lub ograniczeniu jego wykonalności.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania skargowego należało oddalić, ponieważ odpowiedź na skargę została wniesiona po terminie. Nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę (art. 167 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. i art. 398⁷ § 1 k.p.c.).